Med TT i 80-årene

Av GUSTAV LIEN, Turistforeningens formann

Ved overgangen til et nytt decennium blir vi ofte grepet av de samme tanker og følelser som ved et årskifte. Vi tenker tilbake på det som har passert og vi ser fremover, vi forsøker å tenke oss hvordan fremtiden vil fortone seg.

I løpet av førjulsvinteren har jeg hatt anledning til å lese endel av TT.s gamle årbøker, og det har vært en god og lærerik lektyre. Det som i særlig grad har vekket min interesse, er en samling årsberetninger fra før århundreskiftet, nærmere bestemt årene 1888-99.

Foreningen var den gangen meget ung og antallet medlemmer mellom 2 - 300. Selv om medlemsmassen var liten, ser det ut til at foreningens intensjoner og handlekraft var desto større. Ved lesing av senere årsberetninger kan en tydelig se at utvikling og vekst har økt år for år. Det grunnlaget som i sin tid ble lagt, er blitt fulgt godt opp.

Mangt har imidlertid skiftet og meget nytt er kommet til, men selve foreningens organisasjon og arbeidsmåte har vært forbausende stabil. Det kan virke som om foreningen har klart å tilegne seg noe av fjellets urokkelighet, en må uvilkårlig tenke på Ivar Aasens kjente dikt «Dei gamle fjell i syningom er alltid eins å sjå».

Har så denne stabiliteten noen verdi, eller er den et tegn på at vi forlengst har stivnet i gamle former og fullstendig tapt evnen til å fornye oss i pakt med tiden. Jeg tror at stabiliteten innen foreningen er av meget stor betydning, og den har vært et sikkert ankringspunkt i vårt arbeide. Vi må føre videre gamle, gode TT-tradisjoner, vi må verne om foreningens indentitet, men når det er sagt, må det også

Vertinne Grethe Skogstad ønsker velkommen til Trollheimshytta, påsken 1980. (Even Kvittem)

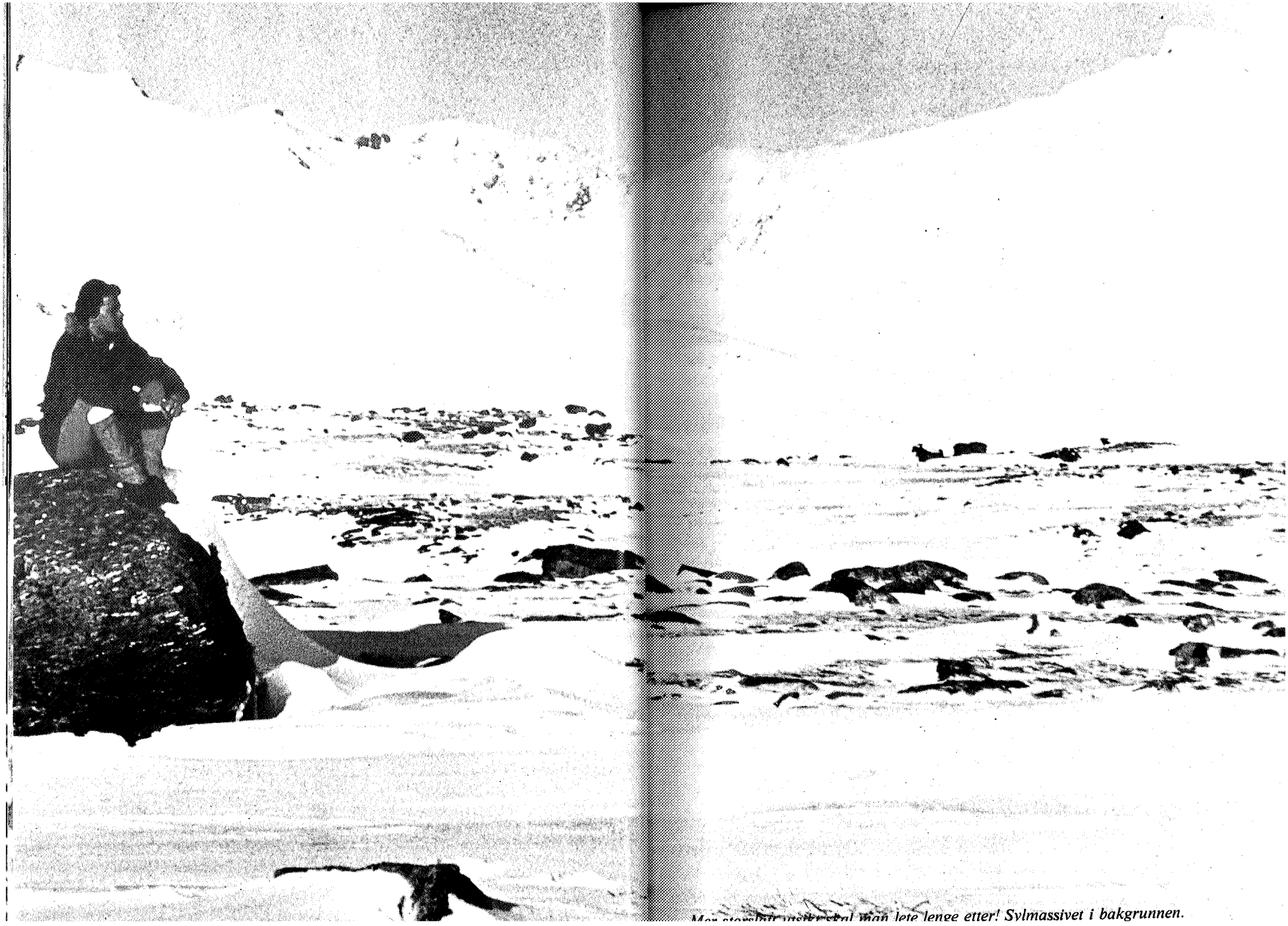

Mer storslått uslitt skal man lete lenge etter! Sylmassivet i bakgrunnen.

nevnes at vi ikke bare må fortape oss i fortiden, men være åpne for nye impulser og tilpasse oss vår egen tids krav.

TT har alltid hatt sotre ambisjoner og en har i stort mon klart å leve opp til disse. Dersom vi sammenligner oss med andre foreninger, som det kan være naturlig å sammenligne oss med, kunne vi nok ønske et større antall medlemmer. Ser vi derimot på antall hytter, hyttenes størrelse og standard og vårt usedvanlige godt utbygde løypenett, må vi med rette kunne hevde at vi har nådd langt.

Hvilke mål bør vi så sette oss for 80-årene? Skal vi vokse oss større og dermed bli mer handlekraftig og lettere nå den målsetting vi har. Spørsmålet er ikke lett å besvare, men visse tanker kan en nok gjøre seg.

Drift og vedlikehold av våre hytter krever årlig store uttellinger. Flere av hyttene er såvidt gamle at de sårt kan trenge til modernisering. Våre vandrende gjester er ikke kravstore, men en viss form for komfort har de likevel krav på. I praksis blir det ofte slik at vi i første rekke må sette igang de arbeidene som er mest påtrengende.

Foreningen har i noen tid arbeidet med en langtidsplan, nærmere bestemt over en periode på 10 år. Etter hvert som arbeidet med planen skrider frem, viser det seg tydelig at det er uendelig mange oppgaver som krever sin løsning og som vil påføre oss store økonomiske uttellinger. Selv om vi på denne måte lister opp våre behov og våre fremtidige oppgaver, må vi være klar over at det er den økonomiske situasjonen som til enhver tid bestemmer tempoet. Har vi på den annen side registrert våre behov, vil vi langt lettere kunne foreta en nøktern prioritering i årene fremover.

Da foreningen for et pår år siden sluttet opp om dannelsen av Norske Turisforeningers Forbund, var det mange som reiste spørsmålet om foreningen nå var i ferd med å gi opp noe av sin selvstendighet. Såvel styre og råd som generalforsamling var likevel av den mening at en måtte støtte opp om tiltaket. Forbundet er nå en realitet og det ser ut som vi gjorde et godt valg.

Gjennom Forbundet er vi tildelt midler fra statens side - STUI - til 2 større prosjekter. Prosedyren for tildeling av midler fra statens side er imidlertid lang og vanskelig, et eventuelt prosjekt må være avsluttet og regnskapet gjort opp før tilskuddet blir stilt til rådighet for foreningen. En må imidlertid håpe at Forbundet kan bli stilt noe friere i de kommende år når det gjelder tildeling av STUI midler.

Det synes som om de offentlige organer i dag har langt større forståelse for vårt virke enn tidligere. Det er i dag mange som spør om det å drive fjellturisme burde være en sak for det offentlige. Personlig er jeg av den mening at vi i fremtiden må tilstrebe større tilskudd, men fortsatt bygge på frivillig innsats. Jeg tror at det fortsatt er mange av våre medlemmer som er villig til å ofre tid og krefter til foreningens beste.

TT har inngått en samarbeidsavtale med Nord-Trøndelag Turistforening og de 2 foreninger har i fellesskap kommet frem til en klar grense når det gjelder virkeområde. Trøndelagsfylkene hører naturlig sammen geografisk sett og et godt samarbeide foreningene imellom, tror jeg vi vil tjene på.

Et spørsmål som de senere år har vært fremme i de fleste foreninger er om turistforeningene har maktet å favne alle grupper, eller det brede lag av folket, som det heter idag. TT har ikke foretatt noen analyse av medlemsmassen, men det kan tilsynelatende se ut som om alle grupper er representert. Dersom vi ikke har stor nok bredde, har jeg tro på at forholdet lar seg rette på. Det er innenfor TT etablert en egen ungdomsgruppe og nettopp på dette felt tror jeg gruppen har store muligheter. Jeg har tro på at vi nettopp gjennom ungdomsgruppen vil rekruttere den fremtidige fjellvandrer.

De eldste TT hyttene nærmer seg raskt 100 år. I løpet av årene har det foregått en stor utvikling, og det har etter hvert bygget seg opp en historie omkring de enkelte hytter og det område den er plassert i. Når jeg snakker med eldre TT-medlemmer og kontaktpersoner ute i bygdene, blir jeg ofte slått av hvilket rikt materiale vi har å øse av. Ofte må jeg stille spørsmålet om ikke vi også på dette området bør forsøke å gjøre en innsats.

En eventuell innsamling av materiale og nedtegning av dette vil være både tidkrevende og kostbar, men det kan vel tenkes at vi på dette område kan få hjelp fra annet hold. Også på dette området bør vi ha noe å bringe videre til kommende generasjoner fjellvandrere.

Utover i 80-årene tror jeg foreningen i første rekke bør gå inn for å ivareta de verdiene vi allerede har og vise en viss varsomhet når det gjelder nye tiltak og oppgaver.